

TURNA

YASEMİN ÖZ

mümkün kitap

*Kitap, insanlığın
en büyük icadıdır.*

www.mumkunkitap.com
info@mumkunkitap.com

 /mumkunkitap

 /mumkunkitap

Bu kitabın tüm yayın hakları

Mümkün Kitap'a aittir.

Bütün yayın hakları saklıdır. Tanıtım amaçlı olarak kaynak gösterilmek suretiyle yapılacak kısa alıntılar dışında hiçbir şekilde Mümkün Kitaptan yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde ve yöntemle kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Mümkün Yayıncılık

Sertifika No: 80431

Altintepe Mah. İstasyon Yolu
Sok. No: 3 İç Kapı: 1
Maltepe-İstanbul / Türkiye
Tel: 0535 279 10 63

Yayın No: 5 | Roman: 2

TURNA

YASEMİN ÖZ

1. Baskı, 2026

ISBN: 978 625 933 685 5

Mümkün Kitap® bir ©Mümkün Yayıncılık Eğitim Danışmanlık ve Organizasyon Sanayi Ticaret Ltd. Şti. markasıdır.

KİTAP KÜNYE

Editör: **Melisa Gülser Nazik**

Düzeltilen: **Fatma Aktaş Ünlü**

Yayına Hazırlayan: **Çağla Özkan**

Sayfa Düzeni: **Sezen Çağlı**

Kapak Tasarım: **Sezen Çağlı**

YAYINEVİ KÜNYE

Kurucular: **Serda Kranda Kapucuoğlu ve Yaprak Çetinkaya**

Genel Koordinatör: **Banu Karaman**

Yönetici Editör: **Çağla Özkan**

Sena Ofset Ambalaj Matbaacılık Sanayi ve Tic. Ltd. Şti.

Sertifika No: 45030

Yakuplu Mah. 194. Sok. Blok No: 1 İç Kapı No: 465 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0212 886 83 30

YAZAR HAKKINDA

1981 yılında doğan Yasemin Öz, lisans eğitimini işletme alanında tamamladıktan sonra Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde İnsan Kaynakları Yönetimi ve Kariyer Danışmanlığı alanında yüksek lisans yaptı. Uzun yıllar kurumsal hayatta çalıştıktan sonra annelikle birlikte hayatının yönünü değiştirdi.

İkiz çocuklarını büyüttüğü dönemde çocuk gelişimine yönelen Öz, Çocuk Gelişimi eğitimi ve Pedagojik Formasyon programını tamamladı. Bir süre okul öncesi öğretmeni olarak görev yaptı. Ardından aile danışmanlığı, sanat terapisi, masal terapisi ve çocuk gelişimi alanlarında çeşitli eğitimler aldı. Özel eğitime ihtiyaç duyan çocukların annelerine yönelik gönüllü masal terapisi atölyeleri düzenledi. Çocukluğundan bu yana yazmaya devam ediyor ve bilinmeyene duyduğu merakın izinden gidiyor. *Kumdan İnsan* adlı bir romanı ve *Cebimdeki Fare* adında bir çocuk kitabı bulunuyor.

İletişim Bilgisi: karatas.yasemin@gmail.com

TURNA

Konuş Yoksa Uyuyacaksın, Uyan Yoksa Unutacaksın

Yasemin ÖZ

mümkün kitap

*Büyüklerin zalimlikleri yüzünden
ölmeye devam eden tüm çocuklara ve
Sadako Sasaki'ye...*

“Romandaki karakterler ve yaşanan tüm olaylar hayal ürünüdür.”

HER ŞEY KAFAMIN
İÇİNDEYSE,
BEN NEREDEYİM?

Umut, bir harabede yaşamı görebilmektir.

Kendime Notlar

*Bu, bir seyyahın seyir defteridir. Sen, oradaki...
Söyleyeceklerimi anlamak ne kadar zor gelirse gelsin,
okumaya devam et. Geçmiş ya da gelecek diye bir şey yok.
Zaman benim için yatay bir çizgi değil, soluduğum hava
gibi yaygın ve akışkan. O yüzden sana anlatacağım her
hikâye zihnimdeki tazeliğini koruyor.*

*Ben bir seyyahım. Yanlış duymadın. Zamandan zamana
yol alabilen bir seyyah. Aynı anda birden çok yaşamım
vardır: bazen kadın, bazen erkek... bazen genç, bazen
yaşlı...*

*Kaç yaşamımız olursa olsun, biz seyyahlar kendimize hep
aynı adları veririz.*

*Benimki Turna. Bedenim neye benzerse benzesin, ruhum
her zaman Turna'dır.*

*Bir geçmişte açarım gözlerimi, bir gelecekte. Kâh güneşe
uyanırım kâh kasvetli bir karanlığa... Her şey değişse de
değişmeyen bir şey var: amacım.*

Kaç yaşam alırsa alsın, çocukları koruyacağım.

2010

Solis Akıl Hastalıkları Araştırma Merkezi,
Burgazada

Hastanede Geçen İlk Günler

Solis'te kimse iyileşmezdi. Gelenler ya susmuştu ya da düşünmeyi bırakmıştı. Gece boyunca yağın yağmur bahçedeki tüm çukurları doldurmuştu, kuşlar birikintinin içine başlarını bir sokup bir çıkarıyordu. Panikleyen ya da telaşa kapılan yoktu. Suyun onlara yalnızca yaşam vereceğinden emindiler. Bense onlarla beraber daldığım hayalî suda boğulmaktan endişe ediyordum. Suda nefes alınır mıydı? Yağmur damlalarının camda bıraktığı tül motifli lekelerden dışarıyı görmek yeterince zordu. Bir de boyası yer yer dökülmüş, kahverengi küflü parmaklıklar manzaramı iyice kapatıyordu. Burada göremediğim şeyler yoktu, görmeme izin verilmeyenler vardı. İzlenen bendim. Kapı aralıklarından, duvar kenarlarından... En korkutucusu, kimse bakmıyorken bile izlendiğini hissetmekti.

Manzaram ölüm kadar gri, ulaşılması güç, yüksek bir beton duvar. Bu soğuk duvar, herkesi yaşama bağlayabilir. Kurumuş topraklarına yağmur indirip çoraklaşan kalbini yumuşatabilir. İhtiyar duvarın yüzeyinde oluşan oyuklar, hakikate kör olanlar için yıkım gibi görünür. Aslında minik serçe yavrularına anne kanadı kadar güvenli, sıcak bir yuvadır. Serçelerin yaşam mücadelesi. Yeni doğan yavruların yuvadan ilk uçuş denemeleri. Annelerinin heyecanla onların ardı sıra cıvıldaşmaları. Gri duvar, bana göre yaşama dair verilen tatlı bir çabaydı.

Dört metrekairelik küçük odamda, pencerenin tam önünde duran yatağımdan gün boyu serçeleri izliyordum. Yanımdaki kapıdan ise gelen geçeni takip edebiliyordum. Pınar'ın gelişini de bu açıdan daha iyi duyuyordum.

Yalnızlığımın cazibeli karmaşasından çok şey öğrendim. Mesela koridor boyunca çınlayan topuk sesini. Her adım beni serçelerin dünyasından alıp kendi dünyama geri getiriyordu. Beton zemine vuran sivri topukların ritmine o kadar alışmıştım ki meslektaşımın ruh hâlini, hatta öğle yemeğinde ne yediğini bile bu seslerden çıkarabiliyordum. Eğer ruhunla dinlemeyi bilirsen duyamayacağın şey yoktur. “Tak, tak, tak...” Seri, kendinden emin adımlar. Adım aralıkları normalden daha sık ve güçlüyse bu, sesin sahibinin acelesi olduğu anlamına gelebilir. Belki de gitmek istemediği bir yere yetiştirmek olmanın ağırlığını taşıyordur.

Pınar, acelesi olmadığı zamanlarda bile –eğer dar bir etek ya da onu rahatsız eden bir şey giymemişse– işte tam da böyle yürüyordu. “Ahmet’le görüşüyormuş.” Bir hastaneye tıkilip kalmış bile olsan duyacaklarından kurtulamıyorsun. Bana yarenlik etmek için yanıma gelen Kazım Abi, kendince heyecanlı bulunduğu bu hikâyeyi anlatmakta ısrarcıydı. O, beni çok önceden tanısa da ben onu fakültedeki öğrencilik yıllarımda tanımıştım. O zamanlar bize sıcacık çayların yanında enfes tostlar hazırlardı. Kantinin loşluğunda Ahmet’le sohbet edişimizi izlerdi. Şimdilerde burada, benim yanımda. Çünkü kendi isteğimle dâhil olduğum çalışmanın sağlıklı ilerleyebilmesi için bir süre yarı tecritte yaşamam gerekiyor. Bu tatlı iş birliği, topyekûn yalnız hissetmemem için Necmi Hoca tarafından ayarlandı. Aslında bunu isteyen bendim, her ne

kadar ondan bir şey istemek zor olsa da bunun için fazlaca sebebim var. Ama en önemlisi, her sabah eski bir dostun yüzünü görmek bana iyi geliyor. Burada oluş amacımızın aynı olduğunu bilmek de öyle...

Yalnızlığı severim, hem de çok. Belki de etrafım hiçbir zaman gerçek anlamda kalabalık olmadığı için böyle hissediyorum, bilemiyorum. Kalabalık dediğim şey, büyüdüğüm yetimhanede girdiğim uzun yemekhane kuyruklarından ibarettir. Bu yüzden sevgisizce hazırlanmış soğuk bir kap yemekle açlığın giderileceğine inanmış olmam doğal karşılanmalı. Şimdi dönüp baktığımda ilk sıcak çayımı Kazım Abi'nin elinden içtiğimi hatırlıyorum. Kaba saba görüntüsü, heybetli omuzlarıyla yaklaşmıştı. Hemen yanımdaki boş sandalyeyi çekip oturmuş, kalın kaşlarını alnının ortasında birleştirmişti.

“Kızım, çay dediğin sıcak içilir.” Bir dikişte içtiği çaydan ıslanan bıyıklarını elinin tersiyle silerken büyük bir iş başarmış gibi yüzüme bakıyordu. “Bak! Gördün mü? Hâlâ yaşıyorum.”

Bugün artık gerçeği biliyorum. Açlık, sevgisizce hazırlanmış bir kap soğuk yemekle giderilmez. İnsan ancak sevgiyle doyar. O güne kadar ilk kez biri, çayımı nasıl içtiğime dikkat etmişti. Daha da önemlisi bu dikkat, insanların sevgilerini gösterme şekliydi. Oysa ben bile çayımı nasıl içmekten hoşlandığımı bilmiyordum. Sadece içiyordum, öylesine. Herkes böyle yapmaz mıydı zaten? Daha sonraları tüm boş vakitlerimi kantinde geçirmiş olmam sanırım bu yüzden. Uzaktan da olsa birinin ihtiyaçlarımla ilgilenmesi, arada bir yanıma gelip içtenlikle hatırlarımı sorması... Tüm bunlar bana insan olduğumu hatırlatıyor ve aç ruhumu doyurmaya yetiyordu.

Ahmet’le de böyle günlerden birinde tanıştım. Elimdeki gösterişsiz kitabımla kantinde oturmuş, sıcak çayımı yudumluyorken... Hoppa ve umursamaz tavrının aksine her işi adanmışlıkla yapardı. Antik diller ve arkeolojinin unutulmuş, tozlu rafları ondan sorulurdu. Genç yaşına rağmen çok satanlar arasında yer alan birkaç havalı kitabı, her yaştan da hayranı vardı. Biz de zaten yazdığı kitap sayesinde tanışmıştık, en azından ben onu bu sayede tanıdım.

Koş, Yoksa Düşeceksin! adlı kitabı, sahafların arasında amaçsızca dolanırken elime geçtiğinde, yaptığı işlerden de ününden de habersizdim. Eski bir okuru tarafından kitabın iç kapağına acemice çizilmiş, uçan bir turna kuşuna takılmıştı gözlerim. Bu kuş, kitabı alma sebebidir. Beni o kadar çok büyülemişti ki bir türlü ilk sayfadan öteye gidememiştim. *Koş, Yoksa Düşeceksin!* yazısının hemen üzerindeki turna kuşu hür ve dingindi. Onun varlığına imrenmiş, o olmak istemişim. Böylece yalnızca kendimin var olduğu bir olasılıkta özgürce uçabilirdim.

Turna kuşu ve ben birbirimize bakadururken kendinden emin bir tavırla yanıma oturan genç adamın bu hadsiz davranışı beni epey rahatsız etmişti. Devirdiğim bakışlarımla onu süzmeye başladığım an elinde çayıyla imdadıma yetişen Kazım Abi, işler karışmadan kendini ortaya atıverdi.

“Ooo! Hocam, hoş geldin. Senin acelen vardır şimdi, bir çayımı iç.” Kazım Abi ortamın tuhaf sessizliğini benim üzerinden bozmaya çalışmıştı. “Hocam, Turna da senin kitabını okumaya başlamış. Hoş okumayan kaldı mı, bilmiyorum.” Ortamı ısıtıp benim yanlış bir şey yapmamı engellemek için giriştiği bu çaresizlik, sonunda Ahmet’in de dikkatini çekmiş

ve yeşil gözleriyle beni süzerken muzip bir şekilde cevaplamıştı:

“Turna Hanım ilk sayfadan ileri gidemezse kitabı okuyamayacak gibi görünüyor. Sen ne dersin Kazım?”

“Yok hocam, Turna akıllı kızdır. Doktor olacak o. Ne kitaplar okuyor, değil mi Turna?”

Bu tuhaf olay örgüsünün dışında kalmaya çalışmışım ama olayın başrolünde ben vardım. Bu gerçeğe yüzleştiğim an kekelememe engel olmaya çalışarak, “Evet,” diyebilmişim. Ahmet’in ince kahkahası kantini çınlattığında, fazla düşünülmediği belli olan bahanemle birlikte masadan kibarca kalkmaya çalışırken o, gür sesiyle şöyle dedi:

“Turna Hanım, kitabı okuduktan sonra bana düşüncelerinizi aktarmanızdan sevinç duyarım. Beni nerede bulacağınızı Kazım size söyler.”

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamamış, duyduğum utancın altında ezilmeden oradan ayrılmayı kafama koymuştum.

Sonraki birkaç gün kantine hiç uğramadım. O denli görünür olmak beni çok ürkütmüştü. Yine de o günlerde, boş vakitlerimin tamamını “kendine güvenme, hedeflerine ulaşma” üzerine yazılmış kitabını okumak için harcadığımı saklamayacağım. İnsanlar neden bu tarz kitapları okumaktan hoşlanırlar, o zamanlar anlamazdım. Çokbilmişin biri çıkıp hayatın solucan deliklerini gösteriyordu. Oysaki doğuştan verilen akıl zaten hep oradaydı. Ama belki de mesele sadece akılla ilgili değildi. Güvenebileceğiniz birinden duyacağınız, “Sen yaparsın, bunun da üstesinden gelirsin, sana inanıyorum,” cümleleri sırtınızda sıcak bir sıvazlanma hissi yaratırken

bu his, sevgiyle hazırlanmış sıcak bir kap yemek kadar ihtiyaçtı. Olan olmuştu artık; sıcak çay, Kazım Abi ve Ahmet, ruhumun kilitli odalarının anahtarlarını çoktan ele geçirmişti.

“Tak, tak, tak...” Zayıf ve aralıklı adımlar. Bugün oldukça sakın olmalı. Adımları arasındaki boşluk içimi yatıştırdı. Bu, Solis’te nadir görülen bir şeydi. Pınar, üzerine geçirdiği yeşil, uzun, mevsimlik elbisesi ve tüm alımlılığıyla odadan içeri adım attığında ince bileğinden sallanan bilekliği zarafetle şıngırdadı. Enerji dolu sesi, minik odamın her yerini doldurdu. Karşımda duran sandalyeyi çekip oturdugunda küçük kırmızı defterini çoktan çıkarmış, pahalı dolma kalemini eline almıştı.

“Evet Turnacığım, bugün nasılsın bakalım?”

“Fena değilim, teşekkür ederim. Sen nasılsın?”

“Teşekkür ederim, iyiyim.” Kısa bir duraksamadan sonra ekledi: “Anlat bakalım, ‘Fena değilim,’ dediğine göre canını sıkın bir şey olmuş gibi.”

“Aslında ne anlatacağımı bilmiyorum. Sadece bugün kendimi çok iyi hissetmiyorum.”

“Benimle kısa bir yürüyüşe çıkmaya ne dersin?”

“Sanırım buna hayır diyemem.”

Pınar hevesle ayağa kalkıp ellerini “Hadi, çabuk ol!” der gibi çırparken aklımda yalnızca Ahmet ve ikisinin yan yana duran hayali vardı. Ayaklarımı yatağımdan aşağıya sallandırdım. Gözüme ilişen soğuk, beyaz hastane terliklerim bana gerçekleri hatırlattığında durdum. Hemen ardından kulağıma, bir annenin bebeğine mırıldandığı ninniye andıran yavaş bir melodi takıldı. Koridordan geliyordu, Pınar da duymuştu. Ona sıradan gelen melodi benim kafamın içinde uzadıkça

inceldi, inceldikçe metalik bir uğultuya dönüştü. Kalp kırılması burada fazla insancıldı.

MİLADİ 2250, ÇUKURLAR

Dünyanın merkezine güç veren: insan.

Kendime Notlar

Beni zamanın tutsaklığına düşmeden dinlemelisin. Bunu önce kendin, sonra insanlık için yapmalısın.

Vakit daralıyor, eğer zamana hükmedemezsen onun kölesi olacaksın...

Ben, 2010 yılındaki Turna, zamanlar arası bir seyyah olsam da diğer yaşamlarımı yalnızca rüya olarak anımsayabiliyorum.

Bu yaşamlar benim için rüya bile olsalar, rüyadaki Turnalar için apaçık gerçekliklerdir.

Miladi 2250

Büyük Yıkım'dan Sonra 200. Çağrı

Eski Mezopotamya — Ana Çukur

İçtimaya 130 Döngü Varken

Kulaklarımdaki metalik uğultu zihnimi bulandırdı. Yeni peyda olmuş, giderek artan ve kimsenin adını koyamadığı rahatsızlıklardan biriydi bu. Genzime yapışan metal kokusu, burnumun içini kaşındıran toz parçaları son anda kendimi durdurmayı başaramamış olsaydım beni hapsiye edecek, çıkaracağım patırtı yüzünden tüm kolu uyandıracaktı. Bu kokuya alışılmazdı, sadece katlanılırdı. Nefes aldım ama hava omuzlarıma çöktü. Burada yankı bile özgür değildi. Yerin yüzlerce metre altında, çukurda geçirdiğim seksen beş çağrı boyunca, uyandığım her sabah, geride bıraktığım bir hayatın duygularıyla güne başlıyor; yansımamda gördüğüm kadına alışmak için büyük çaba harcıyordum. Yaşlılık ağrılarımı birkaç saniyeliğine yadırgasam da yıllardır yaşadığım bu garip hâle artık alışmıştım. Kırışmış saçlarım nemden yüzüme yapışmıştı. Yaşlılıktan bükülmüş parmaklarımla onları geriye ittim. Tırnaklarımdan bakımsız hâli gözüme takıldı. Onları temizleyebileceğim bir şey aramak için etrafı yokladım. Başucumda duran eski bıçağı fark eder etmez elimi uzattım. Tam o anda, kolun diğer ucundan gelen bir patırtı havayı yarıp geçti. İrkilip şimşek hızında bıçağın kabzasına sarıldım. Bir kez çatının rüzgârıyla yüzleştin mi, o tetik içinden hiç çıkmazdı. Çatı benden yirmi beş çağrı almıştı. Duyduğum ses,